

det, og dertil kan man selvfølgelig sige, at det jo ikke er altid, at profeter er mest anerkendte i deres hjemlande.

Ude i verden kan de godt se det. Også finansielle tidsskrifter, der bestemt ikke har politisk tilknytning til Socialdemokratiet, De Radikale eller CD, siger: Det går bedre i Danmark, og det går udpræget meget hurtigere bedre, end det gør så mange andre steder. Der er sket en opretning af den danske økonomi og beskæftigelse, der er gennemført væsentlige strukturreformer, og de partier, der nu sidder i regering, har sidet i regering så længe, at de har vist, at det gør en forskel.

Det er en kendsgerning, at vi har rettet mere effektivt op på beskæftigelsen og på de offentlige finanser end næsten alle andre lande i Europa. Vi har en lavere arbejdsløshed end EU-gennemsnittet. Vi har fået nedgang i ledigheden, både fordi der er skabt flere arbejdspladser, deraf de allerfleste i den private sektor, et sted mellem 60.000 og 70.000 siden lavpunktet i 1993-94, og ikke mindst fordi disse arbejdspladser er skabt i servicefagene. Men det er jo ikke ensbetydende med, som i øvrigt Dansk Industri meget klogt har påpeget, at det ikke gør en forskel, om industrien kan sælge mere, kan producere mere. De fleste af de job, der skabes i den anledning, skabes i servicevirksomheder, også fordi virksomhederne splitter sig op, køber serviceydelser udefra i stedet for selv at præstere dem; men der er selvfølgelig en sammenhæng mellem den stærke fremgang i afsætningsmuligheder, i produktion, i vores vareproducerende erhvervsliv og så den store fremgang i den private beskæftigelse.

Det er også klart, at efter nogle år, også under denne regering, hvor den samlede offentlige beskæftigelse er faldet noget, fordi der ikke er så mange, der bliver aktiveret, flere arbejdsløse, der bliver uddannet, er der nu en vis fremgang også i den offentlige beskæftigelse. Det betragter jeg ikke som noget problem. Det tror jeg heller ikke de mennesker, der ønsker flere børn passet, der vil have en ordentlig omsorg for de ældre og vil have sygehusene til at fungere bedre, synes er et problem. Det er dér, den beherskede fremgang i den offentlige sektor, der er tale om, finder sted. Men det mest opmuntrende ved det billede, vi har foran os, er, at arbejdsløsheden falder så kraftigt, og at ungdomsarbejdsløsheden og langtidsløsheden falder endnu mere.

Vi er i en situation, hvor ikke nok så mange indlæg fra oppositionen kan dølge den kends-

gerning, at efter alt for mange år under skiftende regeringer, hvor antallet af de mennesker, der var henvist til passiv forsørgelse på overførselsindkomster, har været stigende, har der siden 1994 år for år været et fald – et endnu for lille fald, men et fald – i antallet af mennesker, der er henvist til offentlig forsørgelse, og det har der været, til trods for at flere har trukket sig tidligere tilbage, til trods for overgangsydelse, efterløn, og til trods for at orlovsordningerne jo i virkeligheden er med i det regnestykke og ikke er udtryk for en ufrivillig passiv forsørgelse, men udtryk for nogle uddannelsespolitiske og sociale mål, som vi ønsker opfyldt.

Men vi er stadig væk ved indledningen af en politik, der skal skærpe mulighederne, rettighederne, pligterne til at komme i gang. Arbejds-markedspolitikken er sat på sporet. Den revolution, der er sat i paragraffer, er først fuldt gennemført i 1998. Ungeindsatsen kører med gode resultater i retning af at få flere unge til at gå i gang med en uddannelse og komme i arbejde.

Regeringen er i færd med at forberede en reform af bistandsloven, der også vil skærpe mulighederne, rettighederne og forpligtelserne, og der kommer et udspil senere til en ny førtidspensionsreform, der skal gøre det muligt for langt færre mennesker under 50 at blive henvist til passiv forsørgelse; også dér er udviklingen vendt med den nuværende førtidspensionslov. Flere fastholdes, men som statsministeren markerede det i åbningstalen, har vi brug for, når den udvikling skal forstærkes, at vi får et mere rummeligt arbejdsmarked, hvor arbejdsgiverne og de faglige organisationer også vedkender sig deres sociale ansvar for de bløde job, for skånejobbene, for deltidsarbejde i forskellige kombinationer, så vi kan fastholde endnu mange flere af dem, der har en arbejdsevne, men ikke en fuld arbejdsevne, og fastholde flere ældre ved at give dem et arbejdsmarked, der er til rådighed for dem på vilkår, de er interesseret i at klare, og dermed på en positiv måde uden at skære ned i folks rettigheder sørge for, at endnu flere end i dag er på arbejdsmarkedet.

Det er en afgørende del af den strategi, at vi satser på uddannelse, for skal Danmark klare sig, skal arbejdsløsheden udryddes som det langvarige og socialt belastende problem, det nu i alt for mange år har været for mange mennesker. Så skal vi sørge for, både at en langt større del af en ungdomsårgang fuldender en erhvervsuddannelse, sådan som vi nu er i gang med det, og for at give alle dem, der er kommet